

подпишемъ. Твърдѣ е възможно показанията на нѣкой отъ ония да сме подписали. Слѣдъ това ни подкарача за София. Азъ тука не съзирамъ никаква лъжа, освѣнъ една грѣшка.

— Вие не сте ли казвали, че Врачанскитѣ чорбаджии сж пратили хора въ Румания, които да ви кандардисватъ да мините Дунава съ оружие, като ви обѣщавали, че тутакси слѣдъ това всички ще възстанатъ срѣщу царското правителство?

— Не, това за мене е ново.

— Значи, че правителството на царя лъже, ха!

— Не искамъ това да кажа. Може би, това е само една грѣшка, както и по-горѣ казахъ.

— Добрѣ, всичко ще се разбере ей сега!

Слѣдъ това извика на чауша:

— Довѣдѣте ми влашкитѣ комити!

Заповѣдта набърже се изпълни. Влѣзоха: Юрданъ Кършовски, Атанасъ Чертазановъ, Янко Бояновъ, Драганъ Ивановъ и Цоню. Всички изправиха прѣдъ мене. Слѣдъ това ги запитваха единъ по единъ да ли ме познаватъ. Кършовски каза, че ме познавалъ отъ Влашко и ме знаелъ, като честенъ търговецъ. При това почна да се очудва, като какъ съмъ попадналъ азъ тамъ. Янко каза, че съвършено не ме познавалъ. Драганъ казваше, че ме познавалъ много добръ, само че нѣмалъ знакомство съ мене. Казваше, че ме виждалъ въ Гюргево и, че му казали, че съмъ билъ членъ отъ комитета, при това съмъ билъ събиралъ и момчета за четата и, че съмъ билъ наедно въ биткитѣ като командиръ. Цонко и той потвърди сжщото. Атанасъ изповѣда, че ме не познавалъ.

Слѣдъ това слѣдователя зададе слѣдующия въпросъ общо на всички: »имало ли е случай щото насила да въоръжаватъ въ парахода странни лица и да ги приготвятъ за цѣльта?« Само Драганъ и Цонко казваха, че не е имало. Слѣдователя изваде два позлатени кръста, изъ едни струнени дисаги, навѣрно ония на отецъ Кирила. Единия бѣше по-голямъ, а другия